

ΑΜΑΝΤΑ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

**«Υπάρχουν παιδιά
που ξέρουν μόνο
τον υπολογιστή!»**

Η γνωστή συγγραφέας έχει στραφεί εδώ και καιρό στα βιβλία για παιδιά. Στο τελευταίο της διάλεξε για ήρωα έναν 11χρονο εξωγήινο που το σκάει από το σπίτι του. • **ΣΕΛ. 24, 33**

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ **Art**

Η ΑΜΑΝΤΑ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΝΕΟ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟ «ΕΡΧΕΤΑΙ Ο ΙΝΞΟΡ»

«Υπάρχουν παιδιά που ξέρουν τον υπολογιστή και το i-pad»

Η γνωστή συγγραφέας έχει εδώ και καιρό στραφεί και στα βιβλία για παιδιά των πρώτων τάξεων του δημοτικού, με την ίδια επιτυχία. Και να που τώρα αποφάσισε να απευθυνθεί και στην ιδιαίτερα απαιτητική ηλικία μεταξύ παιδιού και εφήβου. Διάλεξε για ήρωα έναν 11χρονο εξωγήινο, που το σκάει από το σπίτι του και θέλει να εξερευνήσει τη Γη. Για να βρει τον εαυτό του και τη γαλήνη με τους γονείς του

της **Παρίς Σπίνου**

Την γνωρίζουμε από τα πολυδιαβασμένα της μυθιστορήματα, πολλά από τα οποία έχουν βραβευτεί και μεταφραστεί στα αγγλικά, τα γαλλικά, τα γερμανικά. Από το πρώτο της, το «Γιάντες», το «Θα ήθελα», «Πώς να κρυφτείς», «Όσες φορές αντέξεις» μέχρι τη «Λαμπερή μέρα» -όλα κυκλοφορούν από τις εκδόσεις «Καστανιώτη». Τον χειμώνα παρουσιάστηκε σε θεατρική μορφή το μπεστ σέλερ της «Γιατί σκότωσα την καλύτερή μου φίλη» στο «104». Παράλληλα, όμως, η Αμάντα Μιχαλοπούλου γράφει βιβλία για παιδιά, πριν ακόμα γίνει η ίδια μητέρα, ενώ τώρα έχει τη χαρά να μεγαλώνει μαζί με την κορούλα της και να ανακαλύπτει με τα δικά της μάτια τον κόσμο.

«Πάντα με απασχολούσε το πώς μιλάς στο παιδί για λογοτεχνία, ενώ στα μυθιστορήματά μου έχω πάρει τη θέση του αφηγητή-παιδιού», μας λέει η γνωστή συγγραφέας. «Κάθε ηλικία έχει τα δικά της ενδιαφέροντα, τα δικά της προβλήματα, γι' αυτό θέλω να συνομιλώ μέσα από τα βιβλία μου με την κόρη μου και με τη γενιά της». Ετσι, από τις ιστορίες της για το νηπιαγωγείο και τις πρώτες τάξεις του δημοτικού, απευθύνεται τώρα στους προέφηβους με το νέο της βιβλίο «Ερχεται ο Ινξορ», που κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Πατάκη σε εικονογράφηση της Σοφίας Τουλιάτου. «Προσπαθώ να προσεγγίσω αυτή την περιεργή ηλικία μεταξύ παι-

διού και εφήβου την middle grade, όπως την ονομάζουν οι Αμερικανοί, που έχει τις δικές της ιδιαιτερότητες και απαιτήσεις».

Ηρώας της είναι ο εντεκάχρονος Ινξορ, ένας γλυκός εξωγήινος που ζει στην Κροαλία, στο βόρειο άκρο της Πετλάνδης, και ονειρεύεται να εξερευνήσει τη Γη και -κυρίως- να κερδίσει την καρδιά της ακατάδεχτης Μία Σαβόρ. Υπερηχητικά ταξίδια, πυραυλάκατοι και απαγωγές συνθέτουν αυτήν τη διαστημική περιπέτεια, δεν λείπουν όμως και οι «γήινοι» οικογενειακοί καβγάδες, μέχρι ο Ινξορ να ανακαλύψει την πραγματική αγάπη. Είναι μια ιστορία για το τι σημαίνει να μεγαλώνεις και να νιώθεις παντού ξένος. Και επίσης, μια πρόβα για τη συναρπαστική περιπέτεια της συμφιλίωσης -με τον εαυτό μας και με τους άλλους.

«Ποτέ δεν ξεκινάω από το μήνυμα, διαφωνώ με τη διδακτική λογοτεχνία», τονίζει η Α. Μιχαλοπούλου. «Εξάλλου και οι μικροί αναγνώστες, όταν την μυρίζονται την απορρίπτουν. Το ζητούμενο είναι να βρεις μια ενδιαφέρουσα ιστορία και από τα "μικρά" να τη συνδέσεις με τα "μεγάλα" θέματα». Τέτοια είναι η οικολογία και η προστασία του περιβάλλοντος, αλλά και η αρμονική συνύπαρξη με τους άλλους, η ειρήνη, το αντιπολεμικό μήνυμα. «Η περιπέτεια του Ινξορ αρχίζει έπειτα από έναν οικογενειακό τσακωμό. Νομίζει ότι δεν τον καταλαβαίνουν και το σκάει από το σπίτι. Ετσι μπαίνει η τάση φυγής που διακρίνει αυτή την ηλικία, η μεγαλομανία, ο ναρκισσισμός και ο εγωισμός. Όταν ο Ινξορ αποφασίζει να ταξιδέψει στη Γη, καταλαβαίνουμε πώς βλέπει τους γήινους, τους "διαφορετικούς". Στο τέλος υπάρχει μια μεγάλη συμφιλίωση ανάμεσα στους κατοίκους του πλανήτη του, που βρέθηκαν

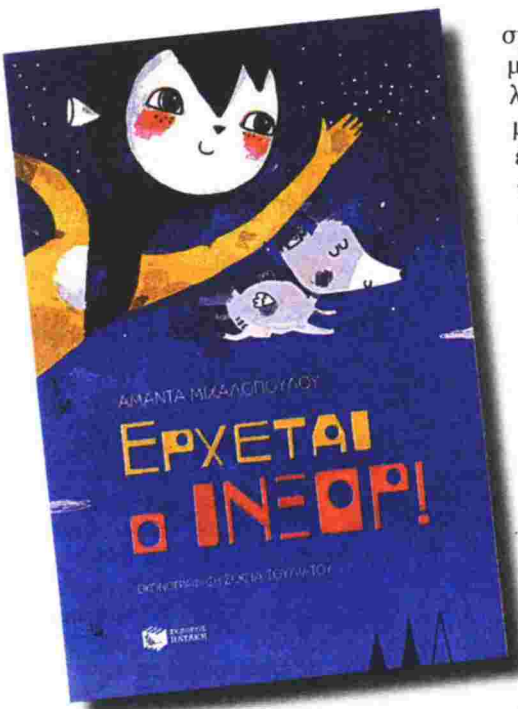

σε πόλεμο, και η μικρή συμφιλίωση με τους γονείς του».

Οι σελίδες γεμίζουν με δράση, αλλά και με διασκεδαστικές, χιουμοριστικές καταστάσεις. Αρκεί να

διαβάσει κανείς τα φαγητά αυτού του παράξενου πλανήτη: "Τραμποντή" είναι κάτι σαν το δικό μας μπριάμ, τα "στράγγαλα με φράγκουλες στον φούρνο" είναι αχτύπη-

τα, η "ζαμπίδα ογκρατέν" μοιάζει με τεράστια κολοκύθα, ενώ σπесиαλιτέ θεωρείται το "κιντρίλι βραστό", πράσινα λαχανικά, δηλαδή, πολύ αρωματικά. Δοκίμασα

μόνο

τα ονόματα με την κόρη μου και τις φίλες της, γιατί τους αρέσει να παίζουν με τους ήχους και καταλήξαμε να περισχύει το "ρ" στη γλώσσα των εξωγήινων», μας λέει γελώντας. «Σίγουρα τα γλωσσικά παιχνίδια κεντρίζουν τη φαντασία και την ποιητική φλέβα».

Πριν ακόμα κάνει δική της οικογένεια, ονειρευόταν τη βιβλιοθήκη που θα έκανε για το παιδί της, ενώ ως συγγραφέας η σχέση της με το χαρτί είναι σωματική. Γι' αυτό έμεινε αποσβολωμένη, όταν στις πρόσφατες διακοπές στα Κουφονήσια είδε έναν συνομήλικό της κόρης της να παίρνει το βιβλίο της και να προσπαθεί να γυρίσει τις σελίδες με... scrolling! Ασφαλώς χρησιμοποιούμε κι εμείς πολύ την τεχνολογία, όμως υπάρχουν παιδιά που έρουν μόνο την οθόνη του πολυλογιστή και του i-pad», διαπιστώνει. «Δεν μπορείτε να αλλάξετε την εποχή, πόσο η πρόκληση είναι να φέρεις κοντά στο βιβλίο, να τους κεντρίσεις τον ενδιαφέρον. Σ' αυτό έχουν ευθύνη οι γονείς, αλλά και το σχολείο. Όταν στο σπίτι κανείς δεν διαβάζει, ποιο πρότυπο υπάρχει για μίμηση; Κι όταν το σχολείο δεν προτείνουν βιβλία και δεν καλούν συγγραφείς, πώς να συζητήσεις για λογοτεχνία;».

Για την ίδια το στοιχείο είναι να προσελκύσει τις μικρές ηλικίες, που δεν αβάζουν μεγάλα βιβλία. Χρησιμοποιώ τεχνικές γραφής -το μυστήριο είναι βασικό στοιχείο, προσπαθώ να κεντρίσω τη διάθεση να μάθουν τι συμβαίνει παραπέρα, να υπάρχει η έκπληξη. Ελάφω με γρήγορο ρυθμό, να παίζεις ηλεκτρονικό παιχνίδι και επίσης δημιουργώ την αίσθηση συνενοχής στον ανήλικό αναγνώστη. Δεν υπάρχουν όλα αυτά, να βαρεθεί γρήγορα και θα καταλείψει».

Και συνεχίζει: «Οι εποχές

έχουν αλλάξει, τα παιδιά δεν μεγαλώνουν με Ιούλιο Βερν και Αλκη Ζέη, όπως εμείς. Από τη μια δεν έρχονται σε επαφή με την κλασική λογοτεχνία και από την άλλη διαφημίζονται τόσα βιβλία που αφορούν συναισθήματα ή τις αλλαγές στο σώμα... Έχουν όμως την ανάγκη να δουν την εποχή τους μυθιστορηματικά. Θέλουν ιστορίες που να μιλάνε στη γλώσσα τους. Άλλη είναι η γλώσσα του Μαρκ Τουένι στον "Τομ Σόγερ" και άλλη του Τζεφ Κίνι στα "Ημερολόγια ενός Σπασίικλα"».

Τρία χρόνια έχουν περάσει από τότε που η Αμαντα Μιχαλοπούλου επέστρεψε από το Βερολίνο, εν μέσω κρίσης, ακολουθώντας μια αντίθετη πορεία από τη συνηθισμένη. Είναι πιο δύσκολο να γράφεις για παιδιά ή για ενήλικες; την ρωτάμε. «Το παιδικό βιβλίο είναι πιο διασκεδαστικό, ξεπηδάει με μεγαλύτερη ευκολία, έχει το στοιχείο της ανταμοιβής και με φέρνει σε επαφή με τον παιδικό μου εαυτό. Δεν έχει την οδύνη, το δράμα όταν στέκεσαι πάνω από τις σελίδες ενός μυθιστορήματος και δεν μπορείς να γράφεις...»

Το επόμενο βήμα της θα ήθελε να τη φέρει πιο κοντά στους εφήβους. «Είναι η πιο δύσκολη ηλικία να προσεγγίσεις», μας λέει. Και δεν νιώθει καθόλου παράξενα όταν βλέπει 15χρονα να διαβάζουν τη σειρά του Twilight και άλλα βιβλία για βαμπίρ. «Είναι ο ρομαντισμός της εφηβείας, ο φόβος του θανάτου, η θέληση να ζήσουν για πάντα, να νιώσουν ένα δυνατό έρωτα που δεν θα σβήσει». Αυτό τον καιρό, πάντως, βρίσκεται στη μέση μιας νουβέλλας που θα εκδοθεί το 2014, με συμβολικό, όπως μας λέει, θέμα. «Έχω την αίσθηση ότι όλοι ασχολούνται με την επικαιρότητα, σαν να υπάρχει "χειραγώγηση" να γράψουμε για την οικονομική κρίση. Νομίζω είναι καλύτερα να μην παρασυρόμαστε από την εποχή μας, αλλά να περιμένουμε να τη δούμε πιο ψύχραιμα, από απόσταση».

p.spinou@efsyn.gr

■ **INFO:** Τον Οκτώβριο, η Αμαντα Μιχαλοπούλου θα κάνει ένα διήμερο σεμινάριο στις Εκδόσεις Πατάκη, μαζί με τον εκπαιδευτικό Νίκο Καζάζη, για το πώς πρέπει να διδάσκεται η λογοτεχνία στο δημοτικό και στο γυμνάσιο.